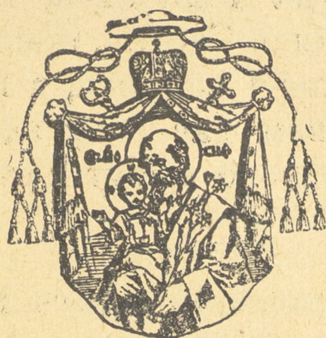
РІК 1938. Березень. Ч. III.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТИ

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ

БОЖОЮ МИЛІСТЮ І СВ. АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛУ БЛАГОСЛОВЕННЯМ

ЄПИСКОП

ПЕРЕМИСЬКИЙ, САМБІРСЬКИЙ І СЯНІЦЬКИЙ

ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ І ВСІМ ВІРНИМ ЕПАРХІЇ МИР В ГОСПОДІ І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

З помежи всіх постів, що їх обходимо на протязі церковного року, найважніший є Великий Піст або чотиридесятниця. Кожда побожна душа відчуває всім своїм єством, що в тому часі належиться від неї для Бога щось більше як в інші освячені часи, більше молитви і більше покутних діл. Коли головною вимогою релігійного життя є наслідування Христа, то по свідоцтву великого Учителя Церкви св. Томи з Аквіну робимо це якраз через строгіший ніж коли іноді піст чотиридесятниці. В тому часі ми стаємо якось більше духово розположені не тільки до зовнішного самовідречення але також до діл внутрішної набожности, до легчого розуміння найглибших тайн нашої святої віри і до приняття найтяжших вимогів для наслідування нашого улюбленого Спасителя.

Внутрішнє розположення душі це справа першорядної

ваги, бо від неї залежить увесь успіх нашої праці над усвяченням наших душ. Розуміючи вагу цього, хочу вам, Дорогі в Христі Браття і Сестри, послужити в тім спасеннім ділі словом поучення і заохоти, а Господа Милосерного молю, щоби моїм словам дав силу здобути ваші уми і загріти серця до богоугодного відбуття сьогорічного Великого Посту.

Ворог нашого спасення намагаєтьтя всіми способами загородити побожній душі доступ до Бога. А що доступ цей відбувається головно на дорозі самовідречення себто посту, тому хитрий ворог старається відтягнути нас від того, мовляв піст це людська видумка, він непотрібний, бо й без посту можна вести побожне релігійне життя. Ні, дорогі Браття; піст є Божою установою і він має рішаюче значіння для нашого релігійного і морального життя так, що без захования посту не можна бути правдиво релігійним і побожним християнином.

Піст є установлений не людьми тільки Богом.

Вже в раю проголосив Бог прародичам заповідь посту, бо заборонив їм їсти овоч з дерева пізнання доброго і злого. Однак прародичі не послухали Бога, зломили заповідь посту і зїли заборонений овоч. Це був гріх за який стрінула тяжка кара і прародичів і їх дітей, це є весь людський рід. Та милосерний Господь не залишає безпомічних людей у нещасті але приготовляє для них діло Відкуплення. Через Христа Господь Бог вратує рід людський від заглади, якщо він зрозуміє, що непослух Адама можна направити тільки власним послухом і підчиненням себе Божій волі. В тій цили обявляє Свою святу волю вибраному народові через Мойсея і пророків. Дає йому заповіди і приказує йому постити. На Божий приказ установив Мойсей день примирення і заборонив через цілу добу приймати якийнебудь корм. Сам Мойсей постив через сорок днів і ночей, щоби переблагати Божу справедливість і відвернути від ізраїльського народу заслужену кару. Забороняє Ізраїльтянам на завжди споживати мясо декотрих тварин. Нарід жидівський так зрозумів потребу посту, що в часі загальнонародніх нещасть і тяжких допустів завжди старався примирити караючу руку Справедливого Бога загальним строгим постом і другими покутними ділами. Він

знав добре, як високу ціну має піст перед Богом!

А в Новім Завіті? В Новім Завіті Божественний Спаситель підніс ще вище вагу посту і звязав з ним особливіші ласки і благословення. Свій прилюдний виступ починає Христос від строгого посту в пустині, де через сорок днів і ночей не приймає ніякого корму. Наперід дає нам Син Божий живий приклад посту, а щойно опісля жадає того самого від апостолів й усіх, що хочуть іти вслід за Ним. Учить навіть, як постити належить: »Коли постиш — каже — помажи свою голову і вмий лице, щоби люди не бачили тебе, що ти постиш». (Мат. 6, 18.) А каже так тому, щоби піст Христових учеників був ліпший як піст фарисеїв, що привязували вагу до чисто зовнішної повздержности від їди і хвалилися тим перед світом, немовто вони дуже ревні в службі для Господа Бога, хоч в душі лишалися гордими. Від тої людської гордости Христос очищує піст і привертає йому чисту надприродну вартість, а своїх учеників остерігає перед тим фарисейським блудом кажучи: »Коли постите, не будьте як фарисеї — лицеміри сумними«.

Бо піст наш, як має бути милий Богу, і має бути виявом нашого богопочитання, не сміє бути чисто зовнішним, але має обнимати цілого чоловіка. Тому з постом тіла велить Спаситель лучити молитву душі. Щойно піст в злуці з молитвою посідає чудодійну силу перетворити тілесного чоловіка в духовного, вчинити його спосібним гідно служити Богу та успішно поборювати ворогів спасення. При уздоровленню біснуватого каже Христос: »Цей рід не виганяється хиба молитвою і постом«. (Мат. 17, 21). Лучити піст з молитвою значить удуховнити його і в цей спосіб цілим нашим людським єством підчинятися Божій волі.

Таксамо й молитва без умертвлення, без посту, не має великої вартости перед Богом. Бо як каже св. Франко Салезій, піст і молитва, то так, як тіло і душа, що творить чоловіка. Піст без молитви, то так як мертве тіло без душі, а молитва без посту, то так як душа без тіла, що не є цілий чоловік. Тому тільки молитва спільно з постом, з умертвленням, може без трудности підносити чоловіка до небесних висот.

Зі сказаного бачимо, дорогі Браття, що не люди тільки сам Бог установив піст та що піст у релігійнім життю християнина відограває дуже важну ролю. Бог виразно домагається від нас посту, а установлена Христом Церква заряджує, коли й як маємо сповнити через піст Божу волю. Історія Церкви від найдавніших часів, а з окрема життєписи Святих вчать нас, яку високу вартість привязувано завжди до заповіди посту. Святі Божі Угодники перших часів християнства старались подобатися Богу передовсім строгими постами. Вони не лиш виконували точно всі пости приказані Церквою, але добровільно, за позволенням Церкви, накладали собі ще більші пости. Одні відмовляли собі через цілий великий піст вареної страви, інші жили тільки о хлібі і воді, ще інші спішили в пустиню і туг по взору св. Івана Хрестителя кормилися тільки корінцями, ба навіть і цеї їди собі відмовляли і рідко її приймали. Взагалі кождий Святий давніших чи новіших часів уважав піст за одну з найважніших вимог у стремлінню до святости. Читаючи сьогодні ті життя Святих подивляємо їх величні подвиги особливо в часі Великого Посту і славимо Бога, що таку силу подав людям. Рівночасно вичитуємо там одну велику правду, що без умертвлення, без посту, нема святости!

І серед вас, дорогі Браття, є чимало побожних душ, що радіби не тільки строго придержуватися установлених Церквою постів, але радіби дати зі себе куди більше ніж того жадає Церква. Щож про них скажу? Гарне, миле Богу діло роблять. Таких діл, о скільки вони походять зі святого наміру, Бог напевно не полишить без належної нагороди, а особливо коли відкинуть від себе те, що чоловікови є непотрібне або й шкідливе, як тютюн, чарку або іншу приємність чи вигоду, та на них у Великім Пості навіть не подивляться. Тим побожним душам пригадую, щоби цю жертву добровільних постів не забували ніколи лучити з духом молитви і внутрішної набожности, щоби з цим добровільним умертвленням ішло в парі святе життя, чесне відношення до ближніх та совісне сповнювання обовязків. Без того, дорогі Браття ваші добровільні жертви самовідречення і умертвлення булиби позбавлені властивої надприродної краси і вартости. Інакше це виглядалоби так, якби ви приносили Богу цінний дар, а в серці жалували

того. Скажіть самі, чи така жертва моглаби бути Богу мила?

Уважаю, Дорогі Браття що після того, що я сказав, ніхто не сумнівається в те, що Бог установив піст та що піст є Богу милий. А тепер застановімся коротко над внутрішною понукою, що її мав Бог установляючи піст. Воно по правді кажучи вистарчає знати, що Бог так хоче і що велить Церкві домагатися від вірних, щоби заховували піст; а чому це й на що, в те побожний християнин не повинен навіть входити. Однак в тім випадку вільно нам досліджувати блищі причини Божої волі, бо Господь Бог не закриває їх перед нами, тай Церква про них виразно говорить. Отже чомуто, в якій цілі установив Бог піст?

Через піст хоче Бог випробувати наш послух супроти Його святої волі і бажає, щоби ми плекали цю чесноту в наших душах. Через заховування посту маємо найкращу нагоду доказати, що вміємо вище цінити Божу волю ніж приємности і вигоди нашого тіла. Коли Бог проголосив прародичам в раю заборону їсти овочі з дерева пізнання доброго і злого, то наче хотів сказати: »Кілько разів поглянете на те дерево, згадайте, що я є Паном вашим й усього сотворіння, що моя воля це найвищий закон. Горе вам, якщо захотілиб подоптати мою волю!« А коли прародичі мимо цего зїли заборонений овоч, то чим прогрішилися? Чи може в самім овочі лежала провина? Ні! Бож овоч це Боже твориво, а все що Бог сотворив, є само по собі добре. Вина прародичів лежала у непослусі, бо гріх це непослух супроти Бога. Те саме є з постом. Бог дав приказ посту, а через Церкву звіщає нам, коли й як це маємо робити. Якіж у тім Божі наміри? Такісамі, як у заповіди даній прародичам у раю. Це проба чесноти послуху Божій волі і нагода здобути надприродні ласки. Наче чуємо голос Божий: »Памятай сину, що не смієш у житті іти за голосом тіла, яке хоче бути сите і хоче вигоди. Через піст маєш доказати, що ти вище цінии собі душу та що в тебе моя воля стоїть вище ніж вигоди тіла«. Деж лежить вина за недодержання посту? Чи може в мясній страві? Ні, бо Спаситель учить, що: »Не те, що входить в уста, сквернить чоловіка«. (Мат. 15, 11). Вина за переступлення посту лежить одиноко

в непослусі, в тому, що чоловік свідомо противиться Божій волі і робить те, що Бог заборонив робити.

Для кращого зрозуміння цеї правди можемо послужитися прикладом з буденно життя. Уявім собі, що якийсь дбайливий батько, ось наприклад хтось із вас, приніс з міста до хати кілька гарних овочів і поставив їх на стіл. А синкови аж слинка пішла з рота, як побачив таку ласу річ. Бачив це батько і знав про покусу сина. Але щоби свого любого синка з малку призвичаїти до послуху і самоопановання та щоби його виховати на чесного обовязкового громадянина, батько заборонив синови строго рушати ці ласощі. Тільки тому заборонив, щоби переконатися, що варта його синок і чи може на його чесноту рахувати. Якщо ця дитина здобудеться на самопобіду і послухає батька, чи не справить йому тою чеснотою великої радости? Чи не похвалилиб ви за таке вашої дитини і не дали даруночку в нагороду? А якщо хлопчина не послухає, то напевно справить батькові велику прикрість і стягне на себе справедливо його гнів і кару. А покарає його батько не за овочі, бо він на те їх купив, щоби їсти — але за непослух.

Хто переступає заповідь посту, чинить подібно як той неслухняний хлопець і дає доказ, що не вміє себе опанувати навіть там, де це дуже легко можна було зробити. Це нужденний раб власного черева, шо мов та нерозумна тварина не має сили опертися низькій жадобі. Такий вчинок є негідний характерного чоловіка, негідний віруючого християнина католика і виставляє йому погане свідоцтво раба низької пристрасти. На жаль такі люди мають ще відвагу свої негідні поступки виправдувати плитким мудрованням. Майже з правила можна від них почути таке: »І щож у тім злого, що я їм мясо в піст? Цеж марниця. Головна річ, щоби я чесно жив, не крав, не грабував, не кривдив.“ А якже! »щоби я тільки чесно жив, не крав«.... Але вкрасти Господу Богу Його Боже право до свого сотворіння, нарушити волю Божу, — на це той чоловік сліпий! Що таке оправдання є нерозумне і нечесне, це розуміє кождий, хто привик бодай трохи глибше думати. Бо скажіть, Дорогі Браття, чи такий чоловік не переступить кождої іншої заповіди Божої чи церковної? Напевно переступить, як тільки прийде такасама або сильніша покуса. Хто навіть в дрібній справі не уміє

послухати, той не послухає й у важній. Хто не слухає Бога, не буде слухати й людей, байдуже чи це будуть родичі, чи настоятелі, чи закони писані, чи моральні накази чесного поступовання. На такого не можна рахувати, що не рушить чужої власности або не спроневірить громадського гроша, якщо буде ним орудувати. Чи не так? А щож варта такий син у родині або такий громадянин у суспільности? Пожалься Боже!

Врешті заповідь посту не домагається від нас нічого неможливого. Церква узгляднює кождочасні обставини вірних і бере під увагу всі їхні потреби, можливости і перепони. Підчас цілої чотиридесятниці і страстного тижня є всего шість днів строгого посту, в котрих обовязує заборона їди мясних і молочних страв. І це вже на цілий рік, бо в усі інші пісні дні нема такої заборони. Тай ці дні строгого посту не слідують безпосередно по собі, бо межи ними є менші й більші перерви. Зате в часі межи першим і останнім тижнем є лиш три дні в тижні безмясні; в усі прочі дні Церква позволяє вірним їсти мясо, а зобовязує їх натомість до молитви при нагоді споживання мясних страв. Хиба ніхто не скаже, що цей обовязок неможливий або що він тяжкий до сповнення. Впрочім приймім, що для декого він справді тяжкий або неможливий. Кому неможливо додержати посту, то він його й так не обовязує, а кому тяжко, той може без трудности одержати розрішення, як о се попросить. Треба тільки дрібки доброї волі, а кождий може бути в порядку зі своєю совістю. А тут якраз про добру волю і маленький послух розходиться — про ніщо більше. Хто того не хоче зі себе дати, того годі звільнити від гріха. Це річ і для малої дитини очивидна.

Попри чесноту послуху подобалося Господу Богу звязати із наказом посту ще інші чесноти, які мають рішаючий вплив на релігійне і моральне життя людей. Неуміренність або обжирство і піянство є тим головним гріхом, що родить многі інші дуже тяжкі гріхи і проступки. Цей гріх виступає у найріжнорідніших видах: один грішить надмірною їдою, інший надмірним питтям. Є люди, що вганяють за ласощами і не знають більшої приємности над почуття ситости. Чимало є таких, що хоч

і вдоволяються поданою їм стравою, однак споживають її з якоюсь особливішою насолодою і жадобою. Мало є таких людей, що не провиняються в тій річи та що при кожній їді памятають, що згідно з Божою волею страва має служити одиноко до удержання життя і здоровля та скріплення сил до праці. Колиж ми так часто прогрішуємося проти уміренности в їді, то чи не годиться, щоби ми у Великому Пості це є, в часі Церквою на це призначеному, приняли на себе за це відповідну покуту? А якаж може бути краща і більше відповідна покута як відмовити собі їди деяких страв і вправлятися в чесноті уміренности? Коли у вашому садку молоденьке овочеве дерево починає рости криво в один бік, що тоді зробите? Нагнете його в противний бік, а опісля вкопаєте біля нього просту сильну тичку і привяжете до неї деревце, щоби росло просто в гору. Подібно треба боротись із злими нахилами нашої душі. Гордість викорінюємо противною чеснотою покори, гнів противною чеснотою лагідности а неумірен-ність в їді і питтю чеснотою уміренности.

Надмірна жажда насичення належить до найнищих понижаючих чоловіка пристрастей. Туди належить також жадоба змислових розкошів, що заподіває найбільше спустошення межи людьми і принижує чоловіка до ряду нерозумної звірини. А чи знаєте ви, дорогі Браття, що неумірренність і нечистота завжди ходять разом, що це дві найблищі собі посестри? Хто грішить неуміренністю, в того виступають зі здвоєною силою нечисті спокуси. Хто не навчився бути уміренним в їді і питтю, той не запанує ніколи над змисловістю! Досвід учить, що воно з правила завжди так буває. Тому, хто хоче ослабити нечисту пристрасть мусить необхідно зачинати боротьбу проти неуміренности в їді і питтю, — іншими словами, мусить зачинати від посту! Окрім заховування обовязкових постів, що їх поручає Церква, треба в тім випадку накладати на себе також добровільні пости і умертвлення, щоби через малі побіди посісти силу душі, потрібну до поборення грізного ворога — нечистоти. А відома річ, що хто не почуває в собі доволі сили, щоби побороти слабшого противника, той напевно не подолає сильнішого. Піст, умертвлення в злуці з молитвою це є той могучий орудник до того, щоби ми могли поконати покуси до нечис-

тоти, щоби ми панували завсігди над нашою змисловістю, щоби ми не були невільниками низьких, мерзенних пристрастей та щоби ми були праведними мужами духа, що є побідниками у кождій стрічі з небезпекою гріха. Чим більше відберемо тілові приємнощів, тим більше користає на тім душа. Цю правду держіть, дорогі Браття, в часі цілого Великого Посту, постійно у своїй памяті!

Не забувайте однак, дорогі Браття, що піст із молитвою не є сам в собі ціллю Великого Посту; ціль його є як найбільше усвячення наших душ через побожне розважання Страстей Христових і достойне приняття св. Тайни Сповіди та св. Причастя.

Другими літами я писав о тім до вас, щоби вас приготовити до гідного приняття тих Дарів Божого Милосердя. Цего року о тім вже не пишу; нехай ваші Отці все те вам доповнять. Я тільки прошу вас, щоби ви й цего року не жаліли труду та всіми силами старалися як найкраще приготовитися до приняття тих св. Тайн.

Рахуйтеся до св. Сповіди добре, пильно й уважно зі всіх своїх гріхів. Нехай ваш обрахунок совісті буде повний, щоби Сповідь ваша очистила цілковито вашу душу й дала їй мир св. Духа. Рахуйтеся із думок, бажань, зависти й ненависти, щоби ви могли опісля свобідно приставати з Богом у молитві.

Жалуйте щиро за свої гріхи, бо жаль у св. Сповіді, це найважніша частина цеї св. Тайни. Заки ще підете сповідатися, збуджуйте жаль так як вам це подають наші молитвенники. Нехай ваш жаль обіймає всі гріхи, нехай він буде великий і глибокий такий, як глибока душа людська та як глибока злоба кожного гріха. Випалюйте гріхи у своїй душі щирим жалем. Нехай ваш жаль буде подібний до жалю св. Апостола Петра, що на згадку про свої гріхи постійно плакав так, що при кінці життя на його лиці утворилися дві борозни, що ними спливали слези, а тіло було в тих місцях поранене, бо слези ніколи не висихали...

До жалю долучуйте завсігди щиру постанову поправи свого життя і приречення ніколи вже більше Бога Предоброго не ображати, уповаючи пригому великим

упованням на Його поміч небесну. Постановляйте щиро уникати на будуче всякої нагоди до гріха, бо від нагоди пливуть гріхи як потічки з жерела.

З жалем і постановою поправи ідіть до стіп священика і сповідайтеся — щиро і з жалем. Нехай ваша сповідь буде вірним образом вашої душі. Не стидайтеся у Сповіді признаватися до гріхів, бо ми всі є грішниками тай ще наша мати в гріхах нас зродила. Не хваліться в Сповіді, не оправдуйтеся та не говоріть о гріхах своїх ближніх, а говоріть там тільки ваші гріхи. Говоріть їх самі, не чекайте, щоби священик витягав їх від вас.

А по Сповіді відправте належну покуту. Вона певне не буде дуже велика, але коли ви її злучите з покутою Ісуса Христа, що Він нею вже за нас покутував, з Його бичованням, з вінчанням терням, з несенням хреста, з розпяттям на хресті та Його смертю, то — хочби ви покуту дістали тільки змовити три „Богородице Діво", то й ця покута буде перед небом велика як за найтящі гріхи. А не забувайте також на це, що наймиліша для Бога покута, то щира правдива й постійна поправа дотеперішнього нашого грішного життя.

Сповідь так відбута зробить вас гідними, щоби опісля через св. Причастя Ісус Христос, наш божественний Спаситель, замешкав у ваших душах, полюбив вас і провадив дальше до вічного щастя дорогою Божої волі.

Нехай ця найсвятіша Божа воля буде для всіх вас провідником цілого вашого життя. Нехай вона буде підвалиною всіх бажань, праць і всіх ваших сподівань. Нехай Спаситель світу подасть вам ту мудрість, щоби ви все своє життя будували тільки на тій волі Божій. Тоді збудуєте дім своєї праведности на вічній непохитній та неодолимій скалі, що йому ніякі бурі ні вітри, ні вся злоба людська ні пекольна не зашкодять, бо він тоді стояти буде на тій підвалині, що її положив сам Христос Господь.

Благословлю з глибини серця всі ваші пости, труди, умертвлення молитви, принимання св. Тайн і взагалі всі ваші праці над освяченням ваших душ у часі цегорічного Великого Посту та прошу нашого Спасителя, щоби Він післав вам всім і Своє благословенство з неба.

Благословення Всемогучого Отця і Сина і св. Духа нехай зійде на вас і полишиться з вами на віки. Амінь.

Дано в Перемишлі, в неділю мясопустну дня 27 лютня р. Б. 1938.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Ч. 882. — Зарядження в справі пастирського листа.

Поручається Всеч. Отцям Душпастирям прочитати вірним в матерніх і в дочерніх церквах повищий пастирський лист в неділю Сиропустну замість проповіди в часі Служби Божої або інших богослужень.

Ч. 860. — Зарядження на час постів в 1938 р. згл. до Великого Посту в 1939 р.

Що до постів поручаємо придержуватися постанов Львівського провінціонального Собора з р. 1891 (титул XI. ст. 240. О постах).

Де однак заходилаб потреба розрішення, уділяємо Всч. О.О. Душпастирям, Катехитам і Сповідникам власть, по совіснім провіренні причин при узглядненні обставин розрішати від посту, з виїмком пятниць.

Особи користаючі з розрішення відмовлять приписані Синодом молитви.

Час пасхальний треває в нашій церковній провінції від понеділка I. седмиці Вел. Посту аж до празника Вознесення Г. Н. Іс. Христа.

Всч. О.О. Душпастирі і Катехити доложать усіх старань, щоби як найлучше приготовити вірних до достойного приняття св. Тайн і дадуть їм нагоду відбути сповідь також перед посторонним священиком, запрошуючи в тій цілі сусідних священиків по попереднім заповідженні про це своїм вірним.

При тій нагоді звертаємо Всч. О.О. Душпастирям увагу на обовязок в особливший спосіб занятися хорими у парохії.

На цілий час пасхальний уділяємо усім О.О. Сповідникам власть розрішати від усіх гріхів задержаних Епископові чи самим правом чи дієцезальним розпорядком.

У наглих випадках і поза пасхальним часом можуть сповідники розрішати pro foro interno від усіх цензур в який небудь спосіб задержаних чи Папі чи Епископові, якщо неможна заховати сих цензур на вні без небезпеки тяжкого згіршення або неслави, або якщо каючому прикро булоб оставати в стані тяжкого гріха через час потрібний

до сего, щоби вистаратися о розрішення у дотичного церковного Наставника. Обложений цензурою пенітент повинен віднестися через сповідника до згаданого Наставника о поручення під загрозою поновного стягнення на себе цензури.

В кінці пригадуємо всім Всч. О.О. Сповідникам, що і надальше мають власть привертати каючимся утрачене право petendi debitum coniugale (Перем. Епарх. Відомости з р. 1930 ч. III. ст. 56).

Ч. 816. — В справі зібрання даних до шематизму.

В цілі зібрання даних, потрібних до видання шематизму на 1938/39 р., Еп. Ординаріят пересилає враз із »Епархіяльними Відомостями« за березень готові формулярі до виповнення й заряджує слідуюче:

Всеч. О.О. Парохи, Завідателі і управляючі Сотрудники виповнять якнайточніше формулярі і перешлють їх найдальше до 31. березня ц. р. до своїх деканальних Урядів.

До заподання якнайточніших даних зобувязується О.О. Душпастирів в совісті. У випадках легкодушного занедбання й опізнення, Епископський Ординаріят поручить зібрати дані дотичному о. Деканові, згл. одному із сусідних священиків, на кошт несовісного душпастиря.

О.О. Декани зберуть від своїх ОО. кондеканальних виготовлені дати та по їх провіренні, заподадуть до них свої можливі завваги й негайно перешлють до Еписк. Ординаріяту (найдальше до 10. квітня ц. р.).

Ч. 883. — В справі пояснення вірним відношення Церкви до палення тіл умерших.

З огляду на це, що лучаються випадки разячого незнання науки Церкви в такій важній справі як палення тіл небіщиків, чого доказом є заміщені в останніх днях статті на цю тему по наших часописах, поручається Всеч. Отцям Душпастирям можливо ясно і вичерпуючо пояснити вірним, що католицька Церква поручає виразно хоронити тіла небіщиків в землі, натомість якнайстрогіше заборонює палити їх у т. зв. крематоріях. Бо тіло наше, Богом сотворене, що його взяв на себе Син Божий щоби ним відкупити людський рід і яке сидить тепер і царює у славі

праворуч Вітця небесного, має право, щоби його по смерти чоловіка складано до гробу так, як зложено до гробу Тіло Христове. Крім цего тіло наше що його усвячують св. Тайни підчас земної мандрівки, стає через заслуги Христа храмом св. Духа і мешканням Прсв. Тройці, тому маємо строгий обовязок поступити з ним по смерти так, як Господь Бог зарядив: »В поті твойого лиця будеш їсти хліб, доки не вернешся в землю, з якої ти взятий; бо ти є порох і в порох повернешся« (Бит. 3. 19.)

Як строго Церква трактує цю справу, це видко по строгих карах, що ними загрозила непослушним. Якщо якийсь католик поручивби спалити своє тіло по смерти, належить відмовити йому в останній нелузі уділення св. Тайн, коли не хотівби відкликати даного поручення, а по смерти належить відмовити йому церковного похорону на рівні із самогубцями і еретиками. Рівнож строгі цензури наложила Церква на вірних і на священиків, що посмілиби знехтувати цю заборону. (Гляди канон 1203, 2339, і і Кодексу кан. права). Треба повчити вірних, що палення тіл небіщиків пропаґують вороги католицької Церкви, передовсім секта масонів, та що свідомий католик має строгий обовязок не тільки слухати науки Церкви під тим оглядом але також всюди боронити її становиска.

Треба конче вияснити цю науку вірним в одній із проповідей у церкві. Порадно булоби також обговорити її всесторонно в окремім рефераті на сходинах церковного брацтва або в читальні а між священиками пригадати собі її на деканальних Зборах.

Ч. 887. — В справі передплати за Епархіяльні Відомости на рік 1938.

Передплата за Епархіяльні Відомости на рік 1938 виносить 5 зол. Квоту сю позваляється побрати з церковної скарбони, а Канцелярія Еп. Консисторії відтягне її з платні за місяць квітень ц. р.

Всч. ОО., котрі не побирають платні, як також Всч. оо. Катехити, обовязані повисшу належитість надіслати до Канцелярії Еп. Консисторії.

ХРОНІКА.

Іменовання:

Ч. 440. Турянський Яків — завітателем жукотинського деканату.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 330. о. Ґоцький Олекса — Глинсько.
Ч. 329 о. Бариляк Дмитро — Двірці.

Від гр. кат. Єп. Консисторії.

Перемишль, дня 1. березня 1938.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Єпп.

Накладом гр. кат. Єп. Консисторії в Перемишлі
З друкарні гр. кат. Капітули в Перемишлі.

II. ЧАСТЬ.

—▬—

о. Др Володимир Голинський.

МІСІЇ МІЖ ПОГАНАМИ.

II. Повинність Місійної Співпраці.

Го́рє же мнѣ̀ є҆́сть, а҆́ще не благовѣ́ствую. (І. Кор. 916).

Пізнавши, що це Місії, яка їхня ціль та істота, розберімо тепер питання, на чім основується наш обовязок причинятися по силам до розвитку, розросту Церкви Христової на тих теренах, що на них досі Її ще нема. Причини, що спонукують нас до участі в місійному чині, хоча самі по собі важні для всіх — то всетаки деякі з них відносяться більше до нас, чи то як того, а не іншого народу, чи як до священиків. Кожен читач навіть при малій рефлєксії легко зможе пізнати, які мотиви до кого відносяться.

Перша понука Місійної Акції випливає зі самої природи Церкви. »Завданням бо Христової Церкви, через поширення Божого Царства по цілій землі »подати овочі Відплення усьому людському родові«.[1])

На основі виразної волі свойого Божественного Основника, Церква має бути католицькою або вселенською. Вона установлена для усіх народів і на всі часи. «Найбільший і найсвятіший обовязок, що його Господь Н. І. Христос поручив своїм учням перед відходом до Небесного Вітця й що його зясував Він словами: »Ідіть в увесь світ звіщайте Євангелію усьому сотворінні« — не міг очевидно вигаснути зо смертю Апостолів, а повинен продовжатися через їхніх наступників аж до кінця світу, цебто доки тільки житимуть люди, що їх правда мусітиме визволити«.[2])

Вселенськість Христової Церкви, це Її істотна прикмету й вона є предметом Віри. Ця правда Віри накладає на нас обовязок її не тільки приняти й увірити в неї в порядка теоретичнім — але також діяти в напрямі її здійснення чином. Практично ж переводиться цю правду в життя через географічне й етнографічне поширювання Церкви, що

---

[1]) Пій XI. Енцикліка „Rerum Ecclesiae“ — гл. А. А. S. 1926 стр. 65.
[2]) Венедик XV. Енцикл. „Maximum illud“, А. А. S. (1919 р.) стр. 440.

має місце на Місіях. Від обовязку здійснювання цієї правди не вийнятий ніодин член Церкви. Кожний що через святе Хрищення убрав себе у Христа, став членом Його містичного Тіла, носить на собі тавро Відкуплення, став членом Церкви й узяв на себе побіч прав, також ці самі обовязки, що їх має Церква. Подібно, як Церква є католицька — так кожен живий Її член стає католиком, вселенським — значиться бере участь в усьому, що католицтво дає, чи вимигає. Однією ж із вимог, що їх ставить католицтво, це його здійснювання, цебто експанзія Церкви. Так отже Місійна Акція зазублюється із правдами Віри, Місійна Акція — це практичний зміст цього місця Символу Віри, де сказано, що Церква є католицька.

Тут ніяково вимовлятися якимось викрутом, що мовляв Церква є католицька — отже має обовязок дбати про Місії, але тільки в своїй цілості — але цей обовязок не тяжить на кожному членові Церкви, взятому осібно — або — нехай журяться Місіями десь там у Римі, — або єпископи, — пастарі дієцезій! — Нас священиків, чи вірних українців, це безпосередно не обовязує! (Д. б.)

Заклик Виділу Тов-а П. Е. П.

ДО ВСЧ. О.О. ДЕКАНІВ.

В цілі переведення в життя »Емеритального фонду для гр. кат. священиків Перемиської Епархії« — по бажанням останніх Заг. Зборів — Виділ Тов-а просить тих Всч. О.О. Деканів, що ще не порушували справи тогож фонду, щоби цю справу взяли під розвагу на найблищих Зборах ОО. кондеканальних і надіслали тут заяви Отців вступлення в члени Ем. фонду.

Пригадується, що проєкт правильника тогож фонду, що його приняли Заг. Збори Тов-а П.Е.П. в 1934 р., розіслано в р. 1935 всім ОО. Деканам.